

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΪΛ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

ΓΑΠΗΤΕ μου λογαγέ Φλωμπέρ, φώναξε ο Σέρλοκ Χόλμς, μόλις μπηκε μέσα στο γραφείο του αστυνομικού σταθμού του Τόουερ, έχετε την καλωσύνη να με συνοδέψετε, παίρνοντας μαζί σας και δέκα από τους ανθρώπους σας;... "Ό,τι θα γίνει όμως, πρέπει να γίνει άσπρασιως, γιατί κινδυνεύει η ζωή ενός ανθρώπου!

"Ω!... Ο κ. Χόλμς! φώναξε ο αστυνομικός σταθμάρχης, βλέποντας τόν διάσημο αστυνομικό. Σε δύο λεπτά όλα θάβαν έτοιμα, κ. Χόλμς.

Και προσφέροντας ένα κάθισμα στο Χόλμς, πρόσθεσε με σεβασμό και εύγνεια:

—Καθήστε, σας παρακαλώ.

—Ευχαριστώ, Φλωμπέρ, μά δεν μπορώ να καθίσω, του είπε ο Χόλμς. Πατώ έπάνω σ' αναμμένα κάρθουνα. Δεν πρέπει ούτε στιγμή να θραδύνουμε! Κάνε γρήγορα, όσο μπορείς πιο γρήγορα, σ' παρακαλώ...

"Ο λογαγόν έτρεξε άμέσως στο διπλανό δωμάτιο, όπου αναπαύοντουσαν δυο δωδεκάδες άνδρων, κι' αφού έδωσε τις αναγκαίες διαταγές, ξαναγύρισε στο γραφείο του.

—Λοιπόν;... Τι τρέχει, φίλε μου;... ρώτησε εύγνεια τον διάσημο αστυνομικό. Διέταξε να έτοιμαστούν δέκα άνδρες, χωρίς να ξέρω το γιατί... Πάντως ξέρω, πώς κάτι το εξαιρετικά σοβαρό συμβαίνει, αφού άνησχει τόσο πολύ ο πάντα γαλήνιος Σέρλοκ Χόλμς!

—Ναι! Κάτι σοβαρό, πολύ σοβαρό συμβαίνει. Κινδυνεύει μία ανθρώπινη ύπαρξις!... απάντησε άνησυχος και νευρικός ο διάσημος αστυνομικός. Ξέρετε το νεαρό βοηθό μου, το φίλο μου Χάρρυ Ταξόν;

—Ναι, τον ξέρω! Είπε ένας λιμπρότατος νέος, που θα γίνει πολύ γρήγορα ένας δεύτερος Χόλμς!...Τι έπαθε;

—Έπεσε στα χέρια τών «Σανδμπάγμεν»! Είπε έξυπνότερος, μά αυτό, καθώς φαίνεται, δεν τόν έμπόδισε να κάνει κάποιο γοντρό λάθος... Τόν έστειλα να κατασκοπεύση κάποιον άπ' τις άμαρτωλές γυναίκες του Ουάιτ - Τσάπελ... Μά ένδιέφερε πολύ αυτή η Έσα κι' ήθελα να ξέρω τις πράξεις της και τις κινήσεις της και... "Άς είνε όμως! Νομίζω πως θρίσκουαι άπάνω σέ καλά ίχνη!

—Καλά ίχνη! είπε κατ'άληκτος ο αστυνόμος. Και πού θα σές άδηγηθούν τά ίχνη αυτά;

—Πώς!... Μά δεν άκούσατε ότι ανέλαβα μπροστά στο Άνώτατο Δικαστήριο να άποδείξω την άθωότητα του λάρδου Ρότσεστερ;

—Τό ξέρω. Τό διάβασα στις έφημερίδες και μου προέβησε κατάπληξι, γιατί τό θρηκα υπερβολικά τολημρό κι' επικίνδυνο! Μά γρήγορα έγκατέλειψαι αυτή τή γνώμη. Σκέφτηκα, ότι νιά να έκτεθη έτσι ένας άνθρωπος μετρομένος σ' όλα του και θητικός σάν τόν Σέρλοκ Χόλμς, θα πη πώς κάτι σπουδαίο μίρητηκε...

—Πολύ σωστές, σωστότατες ήσαν η δεύτερες αυτές σκέψεις σου, κ. λογαγέ! φώναξε ο διάσημος αστυνόμος. Γιατί η προαίσθησις μου ήσαν όρθες. Σε λίγο θα τόν κρατώ έτσι...

Και συγχρόνος έκανε μία χαρακτηριστική χειρονομία.

—Τόν άπαγογέα τής μίς Άμπερδην, μήπως; ρώτησε ο αστυνομικός.

—Βέβαιαι! Βαθίζω πιά έπάνω στο ίχνη του!... "Άλλά να ό άνδρες σας!... "Ετοιμάστοκαν. "Άς βρούμε!

—Πού θα βρούμε, κ. Χόλμς, τους «Σανδμπάγμεν»;

—Μέσα σ' ένα παλιό σταύλο, που θρίσκουαι στο Ούέστ Ίνδια! Είπε άκριβώς έξήγντα θήματα μακριά από τήν άποθήκη Χάρουαι.

—"Α! Τό ξέρω καλά τό μέρος αυτό. Πάντοτε έλεγα, ότι εκεί νύσω ύπαίχει κάτι τό ύποπτο, μά ως τώρα δεν κατάφερα να έξασκριθώ σ' τίποτε τό συγκεκριμένο. "Άς είνε, όμως... Είμαι έτοιμος, κ. Χόλμς, έμπρός!...

Μόλις θγήκαν στο δρόμο, ο Σέρλοκ Χόλμς άνοιξε τό θήμα του τόσο, που ό αστυνόμος τόν άκολουθούσαν μισοτρέγοντας.

—"Η σύλληψις τών κακοούργων έξασοτάται από τήν ταχύτητα τής έπεμθώσεώς μας! έδήλωσε ο Χόλμς στο λογαγόν Φλωμπέρ, όταν έφθασαν στο Ούέστ Ίνδια.

"Υστερα από λίγο, σταμάτησαν μπροστά στη γνωστή μας πα-

λή άποθήκη.

—Λογαγέ, είπε ο Χόλμς, αυτός ο παλιός σταύλος είνε τό κρησφύγετο τών «Σανδμπάγμεν»!... Μείνετε έδω μαζί με τους άνδρες σας. "Εγώ θα πάω νόμος μου να έρευνήσω τό μέρος. Κρυφτήτε καλά κι' όταν άκούσατε τό σφύριγμα μου, τρέχετε και με βοηθήτε.

—Σύμφωνοι, κ. Χόλμς! είπεν ο Φλωμπέρ.

Κι' άμέσως πήρε τους άνδρες του και κρύφτηκε πίσω από ένα χαλασμένο τοίχο τής άποθήκης.

"Ένταμεταξύ ο διάσημος αστυνομικός προχώρησε έρποντας πρós τόν παλιό σταύλο και σταμάτησε δύο-τρία θήματα μακριά άπ' αυτόν.

Τό φεγγάρι είγε κρυφή τώρα πίσω από θαραιά σύννεφα κι' όλοθθε γύρω άπλωνόταν μία πυκνή μαυρίλα.

—Φαίνεται; πώς δεν είνε κανείς μέσα! Άρχισε να μονολογεί ο Σέρλοκ Χόλμς, αφού άφουγκράστηκε καλά μερικές στιγμές. Ούτε ψιθυρο, ούτε κανένα θρόρυθο άκούω. "Ίσως νά τά μίρηστηκαν και να έφυγαν... Μά δεν άποκλείεται να μου στήσανε και μία παγίδα! Βέβαιαι, είνε πιθανώτατο αυτό. Χρειάζεται λοιπόν μεγάλη φρονιμάδα και προσοχή.

Κι' άρχισε πάλι να σέρνεται σιγά-σιγά, τελείως άθόρυθα. "Όταν έφθασε κοντά στο σταύλο, σηκώθηκε, άκούμπησε τό αυτί του στον τοίχο κι' άφουγκράστηκε.

"Ήσυχαι άπόλυτη επικρατούσε εκεί μέσα.

"Ο Σέρλοκ Χόλμς δεν άκουσε τίποτ' άλλο, παρόά μόνο ένα παραταταμένο και μονότονο ψιθύρισμα, τό όποίο απέδωσε στά κόμματα του Ταμέσεως που σπούσαν πάνω στην προκουμια.

—Πρέπει να μπώ μέσα, σκέφτηκε σέ λίγο. "Όχι όμως από τήν πόρτα... Μά δεν έχει, δυστυχώς, ούτ' ένα παράθυρο!... "Ω-ραίο, μά τήν αλήθεια, κρησφύγετο! Λές και χτίστηκε επί τοούτο! Κι' άρχισε να σέρνεται γύρω-γύρω στον τοίχο.

—"Α! Τι θέλω! ψιθύρισε όταν προχώρησε μερικά μέτρα. "Ένα πορτόνι! "Απ' έδω πρέπει να τρυπώω μέσα... "Άς τό παραβιάσω. Σε λίγες στιγμές ο Σέρλοκ Χόλμς παραβίασε τή μικρή εισόδου μ' ένα μικρό κατασβίδι, τήν εισόδου κι' έβραξε μέσα στο σταύλο ένα έρευνητικό θέλημα. "Επειδή όμως δεν άντελήθη τίποτε τό ύποπτο, άποφάσισε να μη μέσα.

"Άναμε λοιπόν τό κλεφτοφάνακό του, τό κρέμασε έπάνω στο στήθος του και με προτεταμένο τό περισοφό του, μπηκε μέσα.

"Όλες η έρευνες του Σέρλοκ Χόλμς στο σταύλο, στάθηκαν άκαρπες. Δεν ήταν κανείς εκεί. Κι' ο Χάρου Ταξόν;

—Οί σκύλοι! άφησε τ'έλος μία φωνή γεμάτη μίσος και θλίψη ο Σέρλοκ Χόλμς. Τόν ήπραν μαζί τους!... Δεν θέλω παρόά μόνο τέσσερες τοίγους... "Ο σταύλος έχει ένα μόνο διαίρημα.

"Άς φωνάξω, ώστόσο...

Κι' άοισε να φωνάξη μ' όλη τή δύναμη του:

—Χάρου!... Χάρου!... Χάρου!...

Μά καιμιά άπόκριση δεν τό έδόθηκε.

—Τό καυμένο τό παιδί!... Ξανάρχισε να μονολογεί, συντριμμένος άπ' τόν πόνο του, ο Χόλμς. "Έχασα τά ίχνη του!... Θά τόν ένασώ, άραγε;

Κι' έβεινε σιωπηλά κι' άκίνητος, σάν να μαριμάροσε!

—"Α! τί άκούω! ψιθύρισε άξασαι. Δεν εν' αυτά σάν πατήματα ανθρώπου;... Ναι, ναί... "Άκούω συγχρόνος και φλοίσβο νερού!...

Αιτό τόν έκαινε να ένασθον τό κουράγιο του. "Άρχισε να έρευνη τό δάπεδο του σταύλου.

—"Ω!... φώναξε ύστερα από κάμψαισα λεπτά ο Σέρλοκ Χόλμς, τρέλλες από γανά. "Ένας σιδερένιος κόικος!... "Ω, μά τόν Άγιο Πατοίκιο, δεν με νελούν τά μάτια μου! Βρίσκουαι μπροστά στο σκέπασμα μιάς καταπακτής!

"Ο μεγάλος σιδερένιος κόικος τής καταπακτής ήταν τελείως ίσοσπερμένος με τό δάπεδο και γι' αυτό δεν τόν είχε δη από τήν ανήν ο Σέρλοκ Χόλμς.

—Φαίνεται θανά τό σκέπασμα αυτό, άλλ' άς δοκιμάσω... ψιθύρισε ο αστυνομικός.

Κι' άρπάζοντας με τά δυό του χέρια τόν κρίκο, τόν τράβηξε μ' όλη του τή δύναμη. Μά τό σκέπασμα ήταν θαρώτατο.

—Δεν μπορώ μόνος! ψιθύρισε, άφηνοντας τόν κρίκο ο Χόλμς. Πρέπει να καλέσω τόν Φλωμπέρ.

"Εθγαλε λοιπόν τή σφυρίχτρα του κι' αφού θγήκε στο πορτόνι, σφύριξε τρεις φορές.

(Άκολουθεί)